ROMÁN PRO ŽENY

ZÁMEK U ŘEKY

CHLOÉ DUVAL

Chloé Duval

Zámek u řeky

© Éditions Bragelonne – Paris 2017
Published by arrangement with Lester Literary Agency

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Marie Benáková, 2019
Cover © Kreatika s.r.o., 2019
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7642-264-3 (pdf)

ZÁMEK U ŘEKY

Chloé Duval

KNIHY OMEGA

Mé babičce, která milovala krásné příběhy.
A mé mamince, která je rovněž miluje.

Prolog

Thomas

La Rochelle
únor 1900

Thomas se opíral o lodní zábradlí Severní hvězdy a upřeně pozoroval širé moře. Čekal.

Čekal na signál ohlašující odjezd lodi, čekal, až se pobřeží vzdálí tak, že zmizí za vlnami, až se bolest rozplyne, až se doširoka otevřená rána, již měl v hrudi, zase zavře.

Až čas dokoná své dílo a on zapomene.

A přitom zcela jasně věděl, že se nic z toho nestane. Nezapomene nikdy.

První záblesky dne v dáli začaly zahánět tíži noci. Na palubě zavládl rozruch, jakýsi lomoz, z něhož se občas vynořil výkřik, rozkaz či otázka. Na nebi i na nábřeží křičeli hladoví racci, zuřivě klovali a hádali se o kus chleba nebo zeleniny.

Navzdory chladu se nábřeží hemžilo prodavači ryb, námořníky a rozličnými obchodníky, kteří přišli dohlédnout na příjezd svého zboží. Někteří cestující přibíhali na poslední chvíli se svými těžkými zavazadly na ramenou. Úplně na konci nábřeží, zachumláni do mnoha vrstev oblečení ve snaze chránit se před chladem a mořským větrem, si

vehementně potřásali rukama s přáteli a členy svých rodin, kteří jim přišli dát poslední sbohem, vyměnit si poslední pohled, poslední úsměv s těmi, s nimiž se dlouho neuvidí, možná dokonce už nikdy.

Thomas ustoupil dozadu a našel si místo na přídi parníku. Vyhnul se vřavě, emocím odjezdu, úsměvům koupaným v slzách. Jak ironický umí život být, pomyslel si hořce. Před šesti měsíci si myslel, že ho nečeká nic než pochmurný život, pouhý sled nekonečných dní. A naprosto mu to vyhovovalo. Pokud totiž nemáme nic, nemáme co ztratit.

A teď za velmi tvrdých okolností pochopil, jak moc se mýlil.

Vždycky máme co ztratit.

Nebo koho ztratit.

Na mysl mu přicházely prchavé obrazy. Zavřel tedy oči a sevřel čelisti, dokud jím skrz naskrz nepronikla ostrá bolest.

Námořníci na nábřeží začali odvazovat kotevní lana. Lodní zábradlí se nehlučně, sotva znatelně, roztřáslo. Remorkéry byly na svých místech, připraveny vyvézt parník na otevřené moře, kde ho nechají plout až za horizont. Směrem k Americe a k novému životu, který si tam měl vybudovat, daleko od své minulosti.

Vše bylo naplánováno již dlouho. Už víckrát se takto plavil přes oceán, setkával se s obchodními partnery a s investory, navštěvoval sklady a dílny.

V hlavě měl zcela jasno.

Ale teď bylo vše jinak.

Jednoho krásného dne vstoupila do jeho života, se svým jemným úsměvem a hloubavým výrazem, převrátila naruby jeho pečlivě připravené plány a svým světlem prozářila vše, čeho se dotkla. Včetně jeho samého.

Během několika překrásných týdnů se díky ní cítil proměněný, šťastnější a uvolněnější. Život, jeho život, našel konečně smysl.

Přistihl se, že spřádá plány, doufá. A sní.

Problém se sny spočívá v tom, že pokud trvají příliš dlouho, člověk jim nakonec uvěří. A když skončí, když bublina praskne a realita se přihlásí o slovo, pád bývá tvrdý. Čím vyššího vrcholu dosáhnete, tím horší je náraz.

A on se při pádu na zem zcela roztříštil.

Nicméně našel sílu vstát a zvednout hlavu, ani sám nevěděl jak, a pokračoval v cestě. Od té doby se však cítil být sám sobě cizincem, jako by byl prázdnou lasturou. Pouhým stínem toho, kým byl, když byl s ní.

Avšak stín nebyl nakonec tak hrozný. Stín byl známý. Téměř uklidňující. Už jednou byl ztracen. Znal to. A proto byl snad dokonce i spokojen, že ten stín opět našel.

Věděl, že stín by tu bolest, kterou cítil v každém kousku svého těla i duše, mohl utlumit. Díky němu by se mohl znovu stát necitelným. Nedosažitelným.

Už to nešlo vzít zpět. Tentokrát pochopil. Víly nemohou milovat netvory.

Loď se nyní něžně vzdálila od nábřeží. Thomas odjížděl.

Doopravdy.

Tentokrát ho návrat nečeká. Nikdy. Tuto zemi, která mu přinesla jen tvrdé rány a rozčarování, opustil a nikdy se sem už nevrátí.

Upíral svůj pohled k horizontu a přehlížel tu palčivou bolest v srdci, touhu, která mu velela seskočit zpět na pevninu a jít ji žádat o vysvětlení. Touhu milovat ji.

V každém případě už bylo příliš pozdě.

Kapitola první

Alexandra

Chandeniers-sur-Vienne
současnost

„Po padesáti metrech zahněte doleva, pak budete v cíli," zašeptal mužský hlas s lahodným skotským přízvukem vycházející z GPS mého mobilního telefonu.

Já vím, nic neříkej. Existují nepřiznatelná potěšení a od té doby, co jsem si před šesti měsíci stáhla do telefonu tuhle aplikaci, se mi čas od času – to znamená každý den – přihodí, že zapnu GPS na cestě domů z práce, prostě jen tak, abych slyšela mluvit tenhle hlas s přízvukem, který je tak… sexy.

I když mi sděluje jen to, že mám najet na dálnici a držet se vpravo.

Je to vina Jamieho, pana spravedlivého. Vše je chybou Jamese Alexandera Malcolma Mackezieho Frasera.

Pohledem jsem hledala křižovatku, na kterou mě můj falešný Jamie upozornil, vzápětí dala blinkr a zatočila do malebné dlážděné uličky. O několik okamžiků později jsem zaparkovala před *Penzionem na konci ulice* nacházejícím se, jak je z jeho jména jasné… na konci ulice. Na několik příštích dnů tady mám rezervovaný pokoj.

S úsměvem na rtech jsem vystoupila z pronajatého auta a rozhlédla se kolem dokola, vnímala prostředí, atmosféru, zvuky a vůně.

To je ono. Tohle je pro mě Francie. Města se starobylým půvabem, s dlážděnými ulicemi, se staletými kamennými stavbami. Kamkoliv vkročíte, všude dýchají dějiny. Nezáleží na tom, kam jdete nebo na čem spočine váš pohled, vždycky můžete téměř hmatatelně cítit přítomnost lidí, kteří zde žili o sto, dvě stě, tři sta, dokonce o tisíc let dříve. Se svým malým kamenným mostem, starým mlýnským kolem a mnoha knižními stánky, které lemují nábřeží Vienny, bylo Chandeniers, ležící v samém středu údolí Loiry a jeho vinic, dokonalým ztvárněním představ, které jsem o francouzském historickém městě měla. A po dlouhých pracovních týdnech bez sebemenšího odpočinku mě naplňovalo neskonalou radostí, že tu můžu být jako turista.

Skoro blaženě jsem vydechla, zavřela dveře pronajatého auta a vydala se k penzionu. Byl to velký bílý kamenný dům, stejný jako všechny ostatní, které lemovaly tuto malou uličku pod riviérou, se zářivě modrými okenicemi. Jméno penzionu bylo nade dveřmi vyskládáno z kovaných, dovedně opracovaných písmen.

– Kdybych na to měla, koupila bych si přesně takovýhle prázdninový dům a to okamžitě! mumlala jsem si pro sebe a stoupala po několika schodech vedoucích ke dveřím. Tohle místo je skutečně úžasné!

Zvedla jsem ruku, abych dosáhla na těžké železné klepadlo, které zdobilo dveře, a oznámila svůj příchod, když se dveře náhle otevřely a já jsem se ocitla tváří v tvář – nebo spíše tváří k rameni – někomu, kdo se zdál být dokonalým dvojníkem Toma Hiddlestona a vedl za ruku malého chlapce.

– Tak tedy zítra? pronesl s úsměvem – který bych objektivně označila za „odzbrojující“ – k někomu uvnitř domu.

– Ano, zítra! odpověděl ženský hlas.

Muž se otočil a málem do mě plnou silou vrazil.

– Promiňte, omlouvám se.

– Ne, to já se omlouvám.

Následovala hra „já uhnu o krok doprava, ty uhneš stejným směrem“, která trvala několik sekund, než jsme se oba se stejným gestem zastavili a zlehka se zasmáli.

Vskutku odzbrojující úsměv, zasnila jsem se.

– Půjdu doprava a vy půjdete doleva? navrhl.

– Moje pravá, nebo vaše?

– Moje, jinak se z penzionu nedostaneme.

S potlačovaným smíchem jsem uskočila doprava, on na druhou stranu, a nakonec mohl každý z nás směle pokračovat svou cestou.

– Pěkný den, slečno, pozdravil mě.

– Vám také.

– Pojď, Quentine, jdeme.

– Ano, tati.

Dívala jsem se, jak zabrán do hovoru s chlapcem odchází, a pak jsem se obrátila ke dveřím, stále otevřeným dokořán. Na prahu stála asi třicetiletá žena s šibalským výrazem. Chvíli s mírně našpulenými rty a se zářivým pohledem sledovala vzdalujícího se muže. Pak jemně potřásla hlavou a obrátila se ke mně:

– Dobrý den, mohu pro vás něco udělat?

– Dobrý den, jsem Alexandra Dawsonová, volala jsem dnes ráno, abych potvrdila svůj příjezd.

– Ach ano! zvolala. Paní Dawsonová, zajisté vás očekáváme. Jmenuji se Marine Clémentová, jsem majitelka. Vstupte! dodala a poodstoupila, abych mohla projít. Buďte vítána v *Penzionu na konci ulice*!

– Moc vám děkuji, paní Clémentová.

– Prosím, říkejte mi Marine! Paní Clémentová je moje matka! dodala se smíchem. Opravdu se ještě nepovažuji za tak starou, abych se nechala oslovovat příjmením!

– Dobrá tedy, budu vám říkat Marine, když vy mně budete říkat Alexandro! odpověděla jsem stejně rozjařeným

tónem. Mezi námi, naprosto sdílím váš názor na titul „paní“, dodala jsem důvěrně. Od mého příjezdu mi tak říkají všichni a přijde mi, že jsem během jednoho měsíce zestárla o dvacet let! Každé ráno se budím strachem, že budu mít vrásky po celé tváři!

– Ujišťuji vás, že vám zatím nehrozí ani jedna vráska!

– Uf! Jaká úleva!

Zatímco jsme s Marine takto žertovaly – a já jsem šarmu své hostitelky zcela propadla – následovala jsem ji domem a prohlížela si interiér stejně okouzlující a přívětivý jako exteriér. Rustikální a zároveň moderní dekorace, ve starorůžových a béžových tónech v kombinaci s pravým dřevem. Všude zelené rostliny a květiny podtrhující starobylý charakter penzionu. Útulné, hřejivé a příjemné prostředí. Jedním slovem perfektní.

– Páni! Máte to tu opravdu překrásné, pochválila jsem ji. Zbožňuji to tu!

– Děkuji mnohokrát, jsem ráda, že se vám tu líbí. Jste ze Spojených států, že?

– To je to tak slyšet? zažertovala jsem. A to jsem si myslela, že mám naprosto bezvadný přízvuk!

– Váš přízvuk je velmi dobrý, o tom vás ujišťuji! Ale úplně ho skrýt nemůžete. Z jaké části Spojených států pocházíte?

– Z Kalifornie, La Napa Valley, jestli víte?

– Ó ano, vinařská oblast, je to tak?

– Přesně!

– V tom případě se v našem kraji nemusíte cítit nesvá! Vinice nám tu opravdu nechybí!

– Vskutku! Já jsem úplně ve svém živlu. Musím vám říct, že pracuji pro společnost, která se zabývá produkcí vína.

– Aha, jste zde tedy obchodně?

– Ano i ne. Byla jsem tu na služební cestě se svou nadřízenou, ale ta včera odjela a já zůstávám, abych si to tu užila i jako turista.

– Budete si bezpochyby myslet, že nejsem objektivní, ale nemohla jste si vybrat lepší místo! Jsme tu v samém srdci údolí Loiry, kolem je spousta zámků, neopomenutelná vinařská cesta, a mezi námi, Chandeniers je to nejkrásnější město na světě.

– To vidím. Hezky jste to řekla.

– A zcela objektivně, samozřejmě.

– Samozřejmě!

Marine se lehce zasmála a dodala:

– Mohu vám ukázat pokoj?

– Následuji vás!

Sledovala jsem kroky své hostitelky až do skromného, naprosto rozkošného pokoje v prvním patře penzionu, úplně na konci úzké chodby. Byl zařízen vkusně a jednoduše v modrých a krémových tónech, vévodila mu elegantní postel – s baldachýnem prosím! – zdobená jemnými kanýry ve stejných odstínech modré jako na zdech a záclonách. Byl tu starožitný noční stolek s půvabnou lampou na čtení, dále malý psací stolek a komoda, které také vypadaly starožitně. Svazek levandule na vnitřním parapetu okna jemně provoněl celý pokoj. Atmosféru pokoje podtrhovalo několik obrazů na zdi, na nichž bylo na první pohled patrné, že zachycují město Chandeniers.

– Úplně na konci, vysvětlila mi Marine, když jsem vstoupila do pokoje, je koupelna. Ve skříni najdete náhradní přikrývky a ručníky. Pokud by vám něco chybělo, určitě mi to oznamte. Doufám, že u nás budete spokojená.

– Jsem si jistá, že budu! odpověděla jsem nadšeně. Tenhle pokoj je opravdu úžasný! Všechno je u vás úžasné!

– Děkuji! Všechen nábytek v penzionu jsem sehnala a zrenovovala sama.

– Všechen? To vám muselo zabrat strašně moc času!

– Nějaký čas ano, ale já tohle miluju a vůbec mi to nevadí! Pracovala jsem postupně, nábytek, který jsem koupila spolu s domem, jsem postupně nahrazovala tím renovovaným.

Je to taková moje záliba, ačkoli v létě nemám mnoho času, který bych jí mohla věnovat.

– V každém případě vám gratuluji. Nejen že máte vybraný vkus, nechybí vám ani talent dávat starým věcem nový vzhled.

– Děkuji! Přiznávám, že miluji vše, co souvisí s minulostí.

– Vážně? Takže jste tak trochu i historička?

– Ne, tak bych to neřekla, ale celkem vzato mám o historii slušný přehled a hodně jsem se zabývala dějinami tohoto města.

Hm… zajímavé, mumlám si. To si musím zapamatovat.

– Ještě než zapomenu, ozvala se znovu Marine, tady je přístupový kód k místní Wi-Fi, pokud ji využijete, a váš klíč.

– Moc děkuji. To je úžasné!

– Potřebujete ještě něco?

– Teď zrovna ne.

– Nechám vás tedy zabydlet. Abych nezapomněla, připravila jsem ibiškovou šťávu s kapkou máty, mohu vám nabídnout skleničku?

– Ó, velmi ráda! Děkuji vám!

– Chcete, abych vám ji donesla sem do pokoje, nebo si ji raději vypijete vzadu v zahradě? Ve stínu stromů by mohla být zvlášť lahodná.

– Hlasuji pro zahradu, bez sebemenšího zaváhání.

– Perfektní! Až budete připravená, přijďte za mnou.

– Počítejte se mnou! Brzy se uvidíme!

Když Marine odešla, vytáhla jsem z kabelky telefon a vyfotila si pokoj. Fotky jsem hned poslala Bee, své nejlepší kamarádce – momentálně zapikané v práci – chudinka – v klimatizované kanceláři banky v Santa Rosa.

S odpovědí na sebe nenechala dlouho čekat.

„Nenávidím tě."

Se smíchem jsem odpověděla:

„Taky tě miluju."
„To je sranda. Je to mnohem hezčí než všechny hotely, v nichž jsi doteď spala pracovně."
„Určitě. Jsem naprosto okouzlená."
„Kdy začneš s pátráním?"
„Až se zabydlím a vypiju si skleničku ibišku."
„Koukám, že si nic neodepřeš."
„To si piš, jsou prázdniny!"
„Musíš mi o všem povědět, minutu po minutě."
„Slibuju."
„Dobře, moje šéfová je tady. Porada za pět minut. Tak na viděnou, paní genealožko."
„Na viděnou a hodně sil. Zavolám ti, co jsem objevila."

Pak jsem poslala zprávu svému snoubenci, sdělila jsem mu více méně to samé, třebaže s mnohem více „♥". Na konec své textovky jsem připojila:

„Zavoláme si brzy? Vím, že máš práce nad hlavu, ale strašně mi chybíš! ♥ Lav jů."

Vrátila jsem telefon do kabelky. Vzhledem k tomu, kolik bylo hodin, jsem si mohla být jistá, že Spencer už bude na poradě a odpoví mi až později. Okamžité zapípání mě vyvedlo z omylu. Navzdory očekávání mi můj snoubenec advokát odpověděl obratem.

„Ahoj! Musím letět na poradu, ale slibuju, že Ti zkusím zavolat hned, jak odtamtud vypadnu. Miss you too. ♥ Opatruj se a informuj mě o svých objevech. Lav jů mór."

Několikrát jsem si přečetla jeho zprávu, s radostí, že se nám konečně podaří spolu mluvit. S časovým posunem – musím říct, že je to katastrofa, ten, kdo ho vynalezl, si měl opravdu raději nafackovat – a s mými i jeho pracovními

povinnostmi se naše komunikace v posledních týdnech smrskla na několik zpráv psaných v rychlosti mezi dvěma schůzkami, dvěma obědy, dvěma poradami. A tak se mi dokonce několikrát přihodilo, že jsem uprostřed noci nebo brzy ráno, když jsem už nemohla spát, volala na jeho záznamník, jen abych slyšela zvuk jeho hlasu. Přiznám se, můj snoubenec mi chyběl, a občas, když mi celkově nebylo příliš dobře, jsem cítila i určitou beznaděj. A tak jsem se spokojila s jeho záznamníkem a svou bolest trpělivě snášela.

Už velmi dlouho.

Můj snoubenec, renomovaný advokát, byl totiž na nejlepší cestě stát se nejmladším partnerem prestižní kanceláře *Wilson, Murdoch and Finch*. Už přes dva roky pracoval na velmi rozsáhlém případu – korupce v jádru farmaceutického komplexu, která stála život desítky nemocných – který si od něj žádal plnou pozornost a veškerý čas. A tak nebylo nijak zvláštní, že jsem trávila večery sama, zatímco on odcházel do kanceláře nebo za svými kolegy.

Ano, situace mě tížila, kdybych předstírala, že ne, lhala bych. Osamělé večery jsou často dlouhé a víkendy ještě delší. Ale byla to cena za to, že mohu být s ním, a tak jsem to už dlouho snášela. Spencer byl vynikající právník, který nikdy nedělal ústupky, a nikdy jsem neviděla, aby obětoval pracovní záležitosti ve prospěch osobního života. Jeho práce byly příliš důležitá a bylo potřeba věnovat jí i čas, který jsme měli pro sebe. Po skončení procesu jej zase získám pro sebe a budu mu moct ukázat, jak jsem na něj hrdá a že je mi ctí spočinout na jeho hrudi.

Vyhlížela jsem tento den D a snažila se být trpělivá.

Otevřela jsem chatovací okno a napsala novou zprávu, mé prsty zběsile běhaly po klávesnici.

„Ty na sebe taky dávej pozor. A nezapomeň se najíst. Nesmíš ztratit všechny ty pěkné svaly, díky nimž jsi tak šarmantní."

„Vždycky jsem věděl, že jsi se mnou jen kvůli mé kráse."

„Ale zajisté! Proč bych jinak souhlasila s tím, že si Tě vezmu? ^^ Tak utíkej, ty můj hrdino, svět Tě potřebuje. Xoxo"

S úsměvem na rtech jsem telefon zaklapla a odložila na komodu. Posadila jsem se na postel, sáhla po svém batohu – který mi sloužil jako kabelka – a vyndala z něj sešit s dokumentem, kvůli němuž jsem dnes tady: stařičkou zažloutlou fotografií s ohořelými okraji, jejíž detaily jsem znala nazpaměť.

S fotografií Gabrielly Villeneuve.

Mojí prapraprababičky z otcovy strany.

Kapitola druhá

Gabriella

Angers
listopad 1899

Je všeobecně známo, že vše, co se může v životě pokazit… se nevyhnutelně pokazí. Například právě tehdy, když si zapomenete deštník doma, začne znenadání pršet, se zcela nečekanou intenzitou a navíc vytrvale!

Očividně, pomyslela si rozmrzelá Gabriella, *tohle opravdu není můj šťastný den! Skoro bych si myslela, že jsem součástí nějaké frašky!*

Pod verandou, kam se uchýlila, zvedla mladá žena nosík k nebi a povzdechla si.

A takhle je to už do rána.

Vzbudila se unavená – čemuž se nelze divit, když si až do brzkých ranních hodin četla – a spotřebovala všechnu svoji vůli, aby opustila hřejivé pohodlí přikrývky z prachového peří a měkkého polštáře. Za cenu nepopsatelného úsilí se jí to nakonec podařilo. Následně jí vlhký vzduch znesnadňoval kartáčování vlasů a pinetky, které obvykle používala ke zkrocení své bujaré kštice, se očividně rozhodly hrát si na schovávanou. Vzpoura živlů pokračovala, její horká čokoláda usoudila, že jí bude lépe na šatech než

v šálku – nechybělo málo, aby se vážně opařila, – v každém případě se musela jít převléknout a znovu se učesat, neboť neštěstí nechodí nikdy samo a její pevně stažený drdol se při svlékání potřísněného oblečení uvolnil. A tak byl téměř zázrak, že se jí po tolika peripetiích podařilo dorazit do knihkupectví včas a otevřít. Malou tabulku pověšenou na dveřích obrátila s jistou obavou, co ji ještě dnes čeká.

Zbytek dopoledne navzdory očekáváním probíhal v relativním klidu – pokud samozřejmě opomeneme očividně nedostatečnou spolupráci žebříku, na nějž musela mladá žena vylézt, aby dosáhla na knihu o botanice. Jen díky Étiennovi, pomocníkovi v knihkupectví, jenž byl v kritický moment nedaleko od ní, se vznešeně vyhnula elegantnímu pádu na zem, který by jí bezpochyby vysloužil místo v knihkupecké kronice a ve vzpomínkách zákazníků.

Tato událost mladou ženu téměř udolala a nechybělo málo, aby se Gabriella neprodleně vrátila do postele – tam jí přinejmenším nehrozil žádný vážný úraz. Zrazovala ji od toho pouze vidina společného oběda se Sophií: těch několik okamžiků v týdnu s nejlepší kamarádkou jí bylo vzácných a bylo by třeba víc než nějaké dočasné neštěstí a překážky, byť nepříjemné, aby se, když začala odbíjet dvanáctá, nechala odradit. Ať měla s prvním úderem kostelního zvonu na práci cokoli, vyběhla z knihkupectví, jako by jí hořelo za patami.

Gabriella si všimla Sophiina rozrušení hned, jak dosedla naproti ní, udýchaná, ale se zjevnou úlevou, že dorazila celá a bez nejmenší mrzutosti.

– Gabriello, mám úžasný nápad! prohlásila její kamarádka z dětství, jen co se Gabriella posadila, a roztržitě jí podala několik knih, které si od ní minulý týden vypůjčila.

– To musí být opravdu úžasný nápad, vypadáš, jako bys měla vyletět z kůže! O co jde? Povídej!

– Co bys řekla na to…

Odmlčela se, napětí stoupalo. Vzápětí plnou rychlostí pokračovala:

– ... kdybychom spolu v příštím květnu navštívily Velkou světovou výstavu v Paříži?

– Společně? Prostě ty a já?

– Ano! Jenom my dvě! Tak, jak jsme o tom často snily!

– Ano! Jasně, že ano! Tisíckrát ano!!!

Během následující hodiny probíraly dvě mladé ženy svůj plán. S očima rozzářenýma vzrušením si představovaly, jak se ruku v ruce prochází ulicemi Města světel, Mekkou kultury, romantiky a života, vším tím moderním a vzrušujícím, co nabízí, oblečené do svých nejkrásnějších šatů a elegantních klobouků. Muži by se za nimi zajisté otáčeli, uchváceni a svedeni Sophiinou výjimečnou krásou – stávalo se to často. A ony by se smály, uvolněné, šťastné a bezstarostné, nedbajíce v životě o nic jiného než o to, jak se pobavit a užít si všechno, co jim může Paříž nabídnout. Plánovaly datum, počítaly peníze, které na tuto kratochvíli musí ušetřit, vybíraly si šaty a boty, které s sebou povezou, až se nachýlil čas, kdy se musely rozloučit. Slíbily si, že si o svém plánu co nejdříve opět promluví, a vyrazily každá svou cestou, rozpustilé, s hlavou plnou snů. Pachuť Gabriellina dopoledne byla prozatím zapomenuta.

Mladé ženě se sice podařilo na smůlu zapomenout, ta na to však nebrala zřetel a Gabriella neušla ani tři kroky, když začaly neúprosně dopadat první kapky. O necelou půl minutu později se proměnily v příval a soustavně dopadaly na vzácné knihy v její ruce – o oblečení nemluvě –, až ji přinutily schovat se na nejbližší verandě.

Pane bože..., povzdechla si znovu. Dnes byla rozhodně prokletá.

Její odraz v protější výkladní skříni potravin byl opravdu směšný. Gabriella se s úšklebkem na rtech bez slitování prohlédla: bez klobouku – odešla příliš rychle, aniž by si na něj vzpomněla – se její vlasy začaly radostně vyplétat z drdolu v kaskádách blonďatých kadeří, bláznivě, neuspořádaně a hlavně neupravitelně. Ještě několik minut v tomhle

lijáku a bude nevyhnutelně vypadat jako zmoklá slepice. Rychle si to spočítala. I kdyby běžela tak rychle, jak jen dokáže, s promáčenou sukní, která se jí lepí na nohy, a se štosem knih v náručí, bude potřebovat ještě dobré dvě nebo tři minuty, než doběhne do knihkupectví. Měla před sebou dvě možnosti: buď zůstane na verandě, než déšť ustane, což ale zajisté nebude hned, nebo se smíří s tím, že dorazí do knihkupectví zubožená jako pes, kterého zapomněli v dešti.

Smířlivě vzdychla a tisknouc knihy levou paží popadla svou sukni do pravé ruky, opustila dočasný úkryt a rozběhla se jako o závod směrem ke knihkupectví. Doufala, že si na dláždění nezvrtne kotník.

K úspěšnému završení jejího báječného dne už nechybělo opravdu nic.

O několik minut později, promočená až na kost, prochladlá a udýchaná, s knihami nasáklými vodou až po vazbu, navzdory snahám je uchránit, zatlačila na dveře knihkupectví *Héloïsiny knihy*. Zvonek radostně zazvonil a během několika sekund byl svět zase v pořádku. Gabriella se opřela o dveře a pohledem jako by objala místo, které odjakživa považovala za svůj domov: knihami přetékající obrovské dubové regály, které pokrývaly téměř všechny stěny. Jemná světle béžová, kterou spolu s otcem před několika lety knihkupectví vymalovali, stoly od místního umělce zdobené motivy knih. Vázy čerstvých květin, které si předsevzala pravidelně měnit – dnes tu byly jasně rudé řezané růže, jež nakoupila na městském trhu a které provoněly celé knihkupectví. To vše vytvářelo dojem pohodlí, spokojenosti, útulnosti, jako bezpečné hnízdo, kam je dobré se ukrýt, když je život příliš těžký. Gabriella byla na vše, co se jí společně s otcem z tohoto místa podařilo vytvořit, náležitě hrdá. A věřila, že ať je její matka kdekoli, je na ně také velmi hrdá.

Zaplavila ji vlna nostalgie.

Otec knihkupectví založil právě pro její matku. Héloïse Villeneuve, rozená Héloïse Desmaraisová, odjakživa veliká milovnice knih, snila od útlého dětství o životě mezi knihami. *„Gabriello, říkávala jí často, knihy jsou nevyčerpatelným zdrojem bohatství. Každá kniha je jako otevřené dveře do nového světa, do světa, kde je vše možné, kde každý může bez omezení snít, být svobodný, úplně svobodný. Kniha je ten nejkrásnější dárek, který lze někomu darovat."* Héloïse milovala knihy, Maurice miloval Héloïsu, a tak nebylo třeba už nic dalšího, aby se Gabriellin otec rozhodl otevřít knihkupectví a dát mu její jméno: Héloïsiny knihy.

Gabrielle bylo sedm let, když její matka zemřela na následky spontánního potratu dalšího dítěte. Po její smrti už nic nebylo jako dřív. Věci neměly stejný půvab ani kouzlo. Její matka dokázala jediným úsměvem proměnit každý den v pohádku a Gabriella potřebovala víc než tři dlouhé měsíce, než překonala bolest a znovu našla radost ze života. Maurice ji však nenašel už nikdy. Aby nahradil Héloïsinu nepřítomnost, zdvojnásobil lásku a pozornost ke své dceři, stal se jí otcem i matkou, bratrem i sestrou, ale také průvodcem a vzorem. To on převzal každodenní tradici pohádek na dobrou noc – tradici, kterou od té doby nikdy nepřerušili, ačkoliv po určité době si vyměnili role.

Po Héloïse mu kromě dcery zbylo vlastně už jen to knihkupectví. Všechny síly, které nevěnoval dceři, tedy soustředil do jeho zvelebování. Jak léta postupovala a Gabriella rostla, její místo a postavení v srdci obchodu bylo stále důležitější – až do dne, kdy převzala zodpovědnost za všechny každodenní záležitosti, zatímco Maurice, jehož na rozdíl od Héloïsy a Gabrielly zajímaly spíš knihy jako takové než jejich obsah, věnoval stále více času hledání svatého grálu – nebo alespoň grálu svých klientů –, a brzy si vybudoval dobrou pověst zkušeného a znalého milovníka knih, schopného vypátrat jakékoli dílo, ať se nacházelo kdekoli – a ať bylo k jeho získání nutné vynaložit jakéhokoli úsilí.

Na Gabrielliných rtech se objevil úsměv.

Ano, maminka by na nás byla vskutku velmi hrdá.

Pozornost mladé ženy přitáhl pohyb na konci obchodu. Étienne, pomocník, jehož tu před dvěma lety zaměstnal její otec, právě obsluhoval pana Demerse, jednoho z jejich nejstarších zákazníků. Vyrušen zazvoněním zvonku zvedl mladý muž oči, zkoumavě se na ni zadíval a jeho pohled pomalu, velmi pomalu, klouzal po Gabrielle. Dobře si uvědomovala, jak se jí mokré šaty lepí na tělo, a tak mu dala znamení, aby mlčel. Opravdu nechtěla, aby si zákazník jejího vzezření všiml. Étienne jí naznačil, že pochopil, a obrátil pozornost zpět k panu Demersovi, ačkoli předtím si ještě neodpustil poslední pohled na ni. Z místa, kde stála, nemohla mladá žena jeho pohled rozluštit, ale ani to nepotřebovala. Už nějaký čas věděla, jak se na ni ten mladý muž dívá. Rozhodla se ignorovat žhavé pohledy, jimiž jí občas častoval, a myslela si, že tyto námluvy rychle pominou, nebude-li ho nijak povzbuzovat. Její strategie však zjevně nebyla příliš úspěšná a zdálo se, že pomocník nechce její signály pochopit.

Étienne je milý chlapec, pomyslela si Gabriella a odtrhla se od dveří, aby rychle proklouzla mezi regály, ale moje srdce pro něj nebije.

Gabriellino srdce zatím nebilo pro nikoho.

Mladá žena již téměř dorazila do cíle, k malým schůdkům na konci obchodu vedoucím do bytu nad knihkupectvím, který spolu s otcem obývali, a když se dveře do Mauricovy kanceláře otevřely dokořán, Gabriella prudce narazila… do zdi.

No tohle, pomyslela si mladá žena. Lehce zavrávorala a jedna kniha se jí vysmekla z podpaždí a spadla na zem. *Nevzpomínám si, že by tady někdy byla zeď.*

Zdálo se, že překážka vydala jakýsi zvuk, a dvě silné paže ji uchopily za ramena a podržely.

Hleďme, zeď se nyní začala hýbat a mluvit. Je to čím dál zajímavější.

Ocitla se snad znenadání v Alence v říši divů? Rychle však zjistila, že domnělá zeď je oděna do těžkého černého vlněného kabátu, ještě vlhkého, a že na neživý objekt vydává příliš mnoho tepla. Gabriella ještě sotva popadala dech. Bloudila pohledem po pažích kabátu až k rozložitým ramenům, zaznamenala kravatu z poloviny překrytou šálem, stejně černým jako kabát. Její oči nakonec spočinuly na mužské tváři a ona byla doslova uchvácena šedým pohledem barvy oceli, který se zpola ztrácel ve stínu klobouku.

Svět kolem ní najednou zmizel. Knihkupectví, Étienne a pan Demers, Velká výstava, její žalostný vzhled, vlhké knihy, které by měla dát co nejrychleji sušit, voda, která nepřestávala kapat z jejích vlasů i šatů a pravděpodobně vytvářela u jejích nohou kaluž vody… V té chvíli neexistovalo nic než tyhle šedivé zorničky, které se nořily do jejích očí. Nevyzpytatelné, nečitelné, okouzlující.

Gabriellino srdce se rozbušilo. Jako zvon.

Ten okamžik trval pouhé vteřiny. Několik krátkých vteřin, během nichž se cítila jakoby ztracená v čase. Domnívala se, že odlétla někam mimo realitu, daleko, do světa, který nechtěla ani v nejmenším opustit. Náhle však z kanceláře vyšel její otec s papíry v rukou a brýlemi na špičce nosu. Bublina praskla, zmizela stejně rychle, jako se objevila. Gabriella se s velkou lítostí vrátila zpátky na zem. Tam nahoře jí přitom bylo tak dobře…

– Ach, Gabriello, konečně tě vidím! zvolal Maurice, sotva ji spatřil. Zrovna jsem tě hledal!

Když muž s šedivýma očima zaslechl knihkupcův hlas, pustil Gabriellu, sklonil oči, jako by se chtěl vzpamatovat, ustoupil o krok, odvrátil pohled a zadíval se někam ke dveřím obchodu.

– Je všechno v pořádku? zeptal se Maurice a se svraštělým obočím zkoumal dívku pohledem. Vždyť jsi celá promočená!

– Neměj strach, tati, odpověděla mladá žena s nebývalou vervou. Jenom jsem se nechala překvapit deštěm, když jsem se vracela z oběda se Sophií. Šla jsem se převléknout a narazila jsem tady do pána. Moc se omlouvám, dodala s úsměvem směrem k neznámému. Doufám, že jsem vám neublížila.

– Ne, ne, odpověděl vážným hlasem a náhle vypadal rozpačitě.

V uctivější vzdálenosti od zneklidňujícího neznámého měla nyní Gabriella víc času celého si jej prohlédnout: robustní postava, vlasy černé jako uhel, kudrny stejně neposedné jako ty její, hranatá čelist, lehce pokrytá několikadenním strništěm… a jizva, která mu přetínala levé obočí a vedla až ke spodnímu koutku oka. Bledá a nepravidelná, působila staře – byl to jistě zázrak, že nepřišel o oko. Navzdory tomuto šrámu – nebo možná díky němu? – z něj vyzařovala jakási pradávná síla, která připomínala udatné rytíře z dob minulých, připravené obětovat svůj život pro to, v co věřili. Čišela z něj určitá zvířecí přitažlivost, která v Gabrielle vzbuzovala dosud nepoznané pocity a emoce.

– Právě proto jsem tě hledal, pokračoval její otec, aniž by zaznamenal její neklid. Chci ti představit nového zákazníka, pana D'Arcyho. Pane D'Arcy, toto je moje dcera Gabriella.

Při těch slovech jí ztuhla krev v žilách. Vážně řekl „Darcy“?

Kapitola třetí

Alexandra

Chandeniers-sur-Vienne
současnost

—Mňau!

Zaslechla jsem mňoukání, položila Gabriellinu fotku vedle sebe na postel a sklonila se k malému roztomilému klubku černých chlupů, které sem právě proklouzlo dveřmi.

– *Ó! Hello you,* usmála jsem se, zvedla kotě a jemně si ho posadila na kolena. *Aren't you the cutest thing ever?*

Přejížděla jsem mu rukou mezi oušky a začala jej hladit konečky prstů. Kotě bylo v sedmém nebi, začalo příst a pohodlněji se na mně uvelebilo.

– Ty budeš asi moc spokojený, co? Ale víš určitě, že tu opravdu můžeš být?

Kotě zvedlo hlavu, zadívalo se na mě a znovu zamňoukalo.

Jistě, že můžu, říkalo očima. Jsem kotě, já můžu všechno. Copak jsi neviděla Shreka?

No jistě zkoušíš se mi vlichotit, ty…

Nejhorší je, že to na mě spolehlivě fungovalo! Vždycky jsem zbožňovala kočky a doma jsem ostatně měla dva

krásné kousky, které dělaly čest svým jménům, Milady a D'Artagnan. Nechala jsem je v Beině péči, na Spencera jsem ani nepomyslela, na to, aby se o ně v mé nepřítomnosti postaral, byl příliš zaneprázdněný.

– Nemůžeš tu zůstat, víš, oznámila jsem mu, aniž bych ho přestala hladit. Umírám žízní a na zahradě mě čeká vychlazená sklenice ibiškové šťávy. A potom, mám zavazadlo, které si musím donést, a pátrání, které musím provést. Moji předci se sami nenajdou, chápeš?

Nebudeš dělat nic z toho, jako by řekla ta zelená zvířecí očka. Zůstaneš tu a budeš si se mnou hrát.

Sním, nebo se na mě tohle kotě vážně snaží použít sílu?

– Ne, ne, ne, takhle mě nedostanete, pane Kocoure! řekla jsem mu falešně vážným tónem. Mám opravdu plno práce, ačkoli se to Vašemu Veličenstvu možná nelíbí!

Po těch slovech jsem se s kotětem v levé ruce zvedla a pravou rukou uklidila fotografii do cestovního vaku. Jemně jsem za sebou zavřela dveře pokoje a šla hledat svou hostitelku a osvěžující nápoj, který mi slíbila.

Našla jsem ji přesně tam, kde mi řekla, usazenou v křesle na zahradě, pohrouženou do četby románu, jehož přebal jsem poznala velmi rychle – šlo o doposud poslední díl série *Cizinky* od Diany Gabaldonové.

Série, kterou jsem četla znovu a znovu, každý díl řekněme čtyřikrát nebo pětkrát, základ nespočetných večerů plných snění. Bea to měla stejně.

O televizním zpracování nemluvě. *Á, tohle zpracování…* Musím přiznat, že se z něj moje malé rozněžněné srdce ještě nezotavilo.

Rozverným krokem jsem sešla několik schodů terasy směrem k ní, pod nohama mi křupaly kamínky. Slyšela mě přicházet, zvedla oči od románu a usmála se na mě.

– Našla jsem v pokoji malého tuláka, začala jsem a ukázala jí kotě, které jsem měla s sebou. Zdá se, že si mě oblíbil!

– Teda, Berliozi! vykřikla moje hostitelka a odložila knihu. On do této části domu nesmí, ale víte, jak to je s kočkami, nejdou vychovat a dělají si, co chtějí!

– Ano, vím. Nebojte se, nevadí mi to, já miluju kočky!

– Dohlédnu, aby vás už v pokoji neobtěžoval, slibuji.

– Opravdu si nedělejte starosti! Naopak, jestli Berlioz hledá společnost, moc ráda mu ji poskytnu!

– To je od vás milé, ale i tak dohlédnu na to, abyste mohla spát, aniž by se vám vloudil do postele! Prosím, posaďte se! Mohu vám nalít? zeptala se a ukázala na džbánek plný nádherně růžové tekutiny postavený vedle dvou skleniček a talířku sušenek, který mi dělal chutě.

– Velmi ráda, děkuji!

– Dáte si sušenky? Dělala jsem je sama. Jsou z burákového másla s kousky čokolády.

– Jejda, vy víte, jak si předcházet zákaznice! Vzala jsem si sušenku a s chutí se zakousla. Hm, to je boží!

Marine se usmála a nalila mi sklenku ibiškové šťávy. Po prvním doušku mě zaplavil pocit štěstí. Nápoj byl tak osvěžující, že jsem se musela držet, abych nevypila celou sklenici na ex.

Znovu jsem se zakousla do sušenky, hlavou pokynula ke knize a zeptala se své spřízněnkyně:

– Tak vy také Jamieho…

Marine se na mě usmála zářícíma očima.

– Ach ano, zvolala.

– To je úžasné!

– Je to taková škoda! Kdybych měla vedle sebe nějakého Jamieho, ani by mi nevadilo žít v době bez záchodu a bez hřebenu.

– Já nevím, přiznávám, že mám ráda své pohodlí. Tekoucí vodu, topení, léky… Taky bych nerada přišla o zuby.

– Jistě, jistě. Musíme tedy přivést Jamieho k nám.

– To by bylo perfektní!

– Dobře. Je třeba najít kamenný kruh a doufat, že magie funguje. Bretaň je skoro jako Skotsko a není odtud daleko.

Mám přítelkyni, která tam žije. Co byste tomu řekla, kdybychom ji někdy navštívily? Jsem si jistá, že Flavie zná dobré místo, kde se dát cestovat časem a sehnat si Jamieho!

– Dohodnuto! zasmála jsem se. Dejte mi chvilku, připravím si kartáček na zuby a jsem celá vaše!

O něco později, po tak živé debatě, jakou jen dvě zapálené čtenářky mohou vést, se Marine zeptala na důvod mé návštěvy:

– Omluvte, že jsem tak zvědavá, ale amerických turistů tady máme jak šafránu.

– Ach, cíl mé návštěvy není žádným tajemstvím! Ve skutečnosti tu nejsem jako obyčejná turistka. Přijela jsem pátrat po svém rodokmenu.

Marine zvedla obočí.

– Vaši předci pocházejí odtud?

– Pravděpodobně ano. (Moje hostitelka se zvedla, viditelně zaskočena.) Po smrti mé prababičky před třemi lety jsem v jejích věcech našla velmi starou fotografii ženy, která se mi opravdu hodně podobá. Na zadní straně byl jen těžko čitelný popisek, nakonec jsem jej rozluštila jako „Gabriella Villeneuve, Chandeniers, 1899“. Marine se zatvářila rozmrzele.

– To jméno mi nic neříká, omlouvám se.

– Ale ne, neomlouvejte se. Nečekala jsem, že byste ji poznala! Z vyprávění babičky z otcovy strany vím, že se jedná o její francouzskou prababičku. Vzpomíná si, jak svou matku jednou slyšela vyprávět, že nějací naši předkové emigrovali před mnoha lety z Francie do Spojených států, ale víc neví. A tak jsem trochu pátrala. Chandeniers jsem objevila bez problémů, ale najít stopu po Gabrielle se mi nedařilo. Napsala jsem vašemu starostovi v naději, že mi sdělí něco víc, ale bez Gabriellina roku narození mi nemůže pomoct a já ho neznám. Rozhodla jsem se vzít věci pěkně popořádku a sestavit svůj rodokmen. Mezi námi, musím říct, že mě to úplně pohltilo.

– Chápu vás! povzbudila mě Marine. Sama jsem dost pátrala v dějinách této oblasti a o lidech, kteří tu před staletími žili, jsem se dozvěděla pěkné věci! Mohla bych klidně napsat ságu, která by si nic nezadala s *Písněmi ledu a ohně*, dodala se smíchem. A našla jste tedy nakonec po té vaší Gabrielle nějakou stopu?

– Ano, našla! potvrdila jsem s úsměvem od ucha k uchu a vyložila Marine, jak jsem po dlouhých večerech a víkendech pátrání došla až k Héloïse, Gabriellině dceři.

Procházela jsem jedním nekonečným seznamem a už jsem se to chystala vzdát, když mě zaujalo jméno „Gabriella Villeneuve, manželka D'Arcyho", matka Héloïsy D'Arcy, manželky Forsytha, narozené v New Yorku v roce 1902 a zesnulé těsně po druhé světové válce. Pak jsem zjistila, že moje příbuzná byla ve skutečnosti původem z Angers a její manžel se narodil a žil v Chandeniers.

– Několik dní poté, co se mi do rukou dostal Héloïsin rodný list, pokračovala jsem, oznámila vinařská společnost, pro kterou pracuji, záměr otevřít ve Francii pobočku a vyrábět nové cuvée smíchané z nejrůznějších francouzských odrůd. Chystali se vyslat průzkumný tým. To byla náramná příležitost, a tak jsem dělala první poslední, abych mohla odjet jako překladatelka, přesvědčila jsem je, že mluvím plynně francouzsky.

A jsem tu!

– No to je úžasné! Byla jste tedy už v Angers?

– Ještě ne. Chtěla bych tam zajet v týdnu… Vzadu na fotografii je napsáno Chandeniers, zvědavost mě hnala nejdříve sem. Popravdě řečeno si myslím, že fotka byla pořízena na chandenierském zámku.

– Na zámku? Chcete tedy říct, že tam vaši předkové žili?

V Marinině hlase se nedal přeslechnout údiv.

– Ano, odpověděla jsem. Nebo tam přinejmenším pracovali. Počkejte, ukážu vám tu fotografii a vy mi řeknete, co si o tom myslíte.

Hned jsem se rozběhla do pokoje, vyndala z tašky Gabriellinu fotku a vrátila se do zahrady.

– Můj Bože, ta je krásná! vykřikla Marine, když Gabriellu spatřila. Měla jste pravdu, jste jí velmi podobná.

– Že ano? Ale podívejte se na popisek vzadu. Otočila fotku a přečetla slova, – ta, která jsem už znala zpaměti, jelikož jsem je za poslední měsíc četla stále znovu, snad stokrát…

„…briella Villeneuve
…rté-Chandeniers, 1899."

– Podle toho, co jsem zatím zjistila, to může být jedině tady, žádné jiné místo tohoto názvu neexistuje, dodala jsem.

– Páni! Máte pravdu. Je to bláznivé. Opravdu výjimečná shoda okolností, můj…

Zvonění hotelového telefonu nedovolilo Marine dokončit větu.

– Promiňte, řekla a spěšně se zvedla. Hned se vrátím.

– Samozřejmě.

Dívala jsem se, jak mizí v domě. Čekala jsem, než se vrátí, a prohlížela si fotku své příbuzné. Špičkami prstů jsem přejížděla po nepravidelných liniích papíru, rysy Gabrielliny tváře mi byly stejně známé jako moje vlastní. Byl to černobílý portrét, který zobrazoval Gabriellu ze tří čtvrtin, usazenou na jakési pohovce a s otevřenou knihou v rukou. Zdálo se, že je v nějaké knihovně – jak naznačovaly regály plné knih – a dívá se přímo do objektivu, zajisté na autora fotografie, postaveného za aparátem. Její jasný pohled působil zasněně, na rtech jí pohrával letmý úsměv, ve tváři měla dojatý, šťastný výraz. Povzdechla jsem si a znovu se sama sebe ptala, jaký byl asi její osud. Naprosto jsem spoléhala na to, že mi moje pátrání v Chandeniers a v Angers umožní dozvědět se víc o mojí dávné příbuzné, které se tolik podobám.

V pootevřených skleněných dveřích se náhle znovu objevila Marinina hlava. Návrat moji hostitelky mě přinutil vynořit se ze snění.

– Omlouvám se, řekla mi, tohle mi chvíli potrvá.

– Ne, ne, nedělejte si se mnou starosti, stejně jsem měla chuť se projet. K našemu rozhovoru se vrátíme později, až budete mít čas.

– Skvěle. Ach, poslední otázka. Jméno vaší příbuzné je D'Arcy, je to tak? (Přikývla jsem.) Hm… Podívám se, co se mi podaří najít. Teď vás musím opustit. Dejte mi vědět, až se vrátíte!

Po těch slovech znovu zmizela v hotelu.

Dopila jsem poslední doušek, snědla poslední sušenku a vydala se uložit fotku zpět do pokoje. Vrátila jsem se k autu a zasedla za volant.

Další zastávka, zámek Ferté-Chandeniers.

Kapitola čtvrtá

Gabriella

Angers
listopad 1899

Ukázalo se, že tajemný neznámý v knihkupectví nebyl zádumčivým vtělením hrdiny z románu Jane Austenové, okouzlujícím a charismatickým, jak si jej vysnila Gabriellina živá představivost. Pan D'Arcy – s apostrofem – byl francouzským průmyslníkem, který před lety emigroval do Anglie, a z důvodu, který ovšem nevysvětlil, byl nyní vykonavatelem závěti zesnulého Victora Leroye ze Saint-Armand, nedávno zesnulého angerského barona, jenž za svého života vlastnil zámek plný rozličných uměleckých děl a zejména velmi důležitou knihovnu s desítkami tisíc knih včetně inkunábulí, středověkých pergamenů a starých map světa. Přijel na doporučení prestižní Společnosti milovníků knih, aby Gabriellinu otci nabídl úkol zhotovit přesný katalog všech knih tak, aby je bylo možné rychle prodat. Maurice Villeneuve nabídku samozřejmě okamžitě přijal a pan D'Arcy po upřesnění detailů knihkupectví opustil. Na místě zanechal otce a dceru, oba s jiskřícím pohledem – ovšem každému oči zářily z jiného důvodu.

A tak o několik dní později odjel Maurice na zámek Ferté-Chandeniers s kufrem v jedné ruce a batohem plným vybavení v druhé. Slíbil dceři, že jí bude pravidelně psát a informovat ji o vývoji událostí.

V době jeho nepřítomnosti převzala Gabriella s Étiennovou pomocí péči o celé knihkupectví. Maurice, věrný svému slibu, jí pravidelně posílal dlouhé dopisy o vzácných a drahocenných knihách, které v knihovně našel, o dlouhých dnech zcela naplněných prací, ovšem náramně uspokojivých. Celé dny se nevěnoval téměř ničemu jinému než sestavování katalogu, ale při jídle velmi rád hovořil s ostatními obyvateli zámku. V jeho dopisech se stále častěji míhala jména: Hélène, Guillaume, Agnès, Céleste. A pan D'Arcy, k němuž, jak se zdálo, choval upřímnou náklonnost. Kdykoli se po otočení listu objevilo jeho jméno, Gabrielle poskočilo srdce. Setkání s tímhle mužem, znepokojujícím a záhadným zároveň, se jí nedařilo vyhnat z hlavy, ať se snažila sebevíc. Několikrát se přistihla, jak na něj myslí, sní o jeho pohledu a o zvuku jeho hlasu.

Nicméně Gabriella doopravdy nečekala, že ho ještě uvidí, ačkoliv si to každým dnem přála stále vroucněji. Když jej tedy téměř dva týdny po otcově odjezdu našla ve své kanceláři, kam se vrátila po doručení zásilky jednomu ze zákazníků, zůstala stát jako opařená.

– Pan D'Arcy! vykřikla.

Jejich oči se setkaly a ona cítila, jak jí růžoví líce, neboť obrazy z jejích snů se staly skutečností. Srdce v hrudi se jí prudce rozbušilo, až se na chvíli polekala, že ho D'Arcy uslyší.

– Nečekala jsem, že vás uvidím! pokračovala a vykročila směrem k němu s nadějí, že tak skryje svoje rozrušení. Co…?

Najednou spatřila jeho zasmušilou tvář a ihned se zastavila. Všechny obrazy se rázem rozplynuly, srdce jí přestalo bít a náhle ji ovládl temný strach.

– Co se stalo? zeptala se bez zbytečných zdvořilostí. Stalo se něco mému otci?

V D'Arcyho očích se objevil drásavý záblesk a pokývl hlavou.

– Obávám se, že vážně onemocněl.

Vykročil směrem k ní a dodal:

– Myslím, že vás potřebuje.

O hodinu později seděli ve vlaku do Chandeniers.

Venku padaly velké sněhové vločky a halily svět do obrovského bílého hávu, který jako by neměl začátek ani konec. Se sepjatýma rukama a prsty sevřenými tak, že ji až bolely klouby, sledovala Gabriella ubíhající krajinu, aniž by ji skutečně vnímala.

Vždycky milovala sníh. Ten balet sněhových vloček na obloze, kdy se zdálo, že se všechny hvězdy náhle daly do tance. Pohlazení sněhu na tvářích, chlad vloček rozpouštějících se na špičce jazyka. To klidné a pokojné ticho, které jako by zahalilo celý svět po nějaké bouři, utišilo zvuky a pohltilo všechny barvy. Toho divadla se nikdy nemohla nabažit. Dnes však její pozornost nemohlo získat ani sněhové divadlo za okny vlaku. Její mysl ovládala jedna jediná myšlenka, škrtila jí hrdlo a svírala vnitřnosti.

Prosím, ať to není nic vážného…

Chtěla být co nejrychleji u svého otce a postarat se o něj, tak jako on pečoval o ni, když byla malá. Doufala, že nepřijíždí příliš pozdě a že otec bude dostatečně silný na to, aby se zotavil. Nevěděla, co by dělala, kdyby došlo na nejhorší.

Zachvěla se a najednou jí ruka, jemná a silná zároveň, přehodila přes ramena velký vlněný plášť. Teprve teď si uvědomila, že je celá zkřehlá a třese se, prsty jí i v tlustých vlněných rukavicích zmrzly a ztuhly.

– Děkuji, zašeptala a celá se zahalila do příjemného tepla toho, kdo měl vlněný plášť ještě před chvilkou na sobě.

– Všechno bude dobré, zašeptal pan D'Arcy jemným hlasem a vzal dlaně mladé ženy do svých. Všechno bude dobré.

Možná to byl dotyk jeho rukou na jejích, jeho palec, který jemně hladil ten její, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě, nebo to byla jemnost jeho hlasu, ochranitelského hlasu, který připomínal hnízdo, do něhož se schováte a jež vás skryje před celým světem. Nebo to byla zcela jednoduše jeho přítomnost, tady ve vlaku, po jejím boku. Ve chvíli, kdy jeho velké ruce uchopily ty Gabrielliny, se mladá žena zčistajasna už necítila tak osaměle.

Byla klidnější.

Část její úzkosti jako by zmizela.

Zvedla oči a setkala se s pohledem svého spolucestujícího. Dvě šedostříbrné oči na ni hleděly se směsí upřímných obav a hlubokého soucitu, jako by jejich majitel s bolestivou přesností věděl, co v tu chvíli cítí. I přes nepokoj a úzkost se Gabriella nemohla ubránit hlubokému dojetí nad tím, co pro ni ten muž udělal. Sotva jej znala, nic jí nedlužil, nebyla pro něj nikým, a přesto vážil tuto cestu jen kvůli ní. Aby ji našel. Aby mohla být se svým otcem.

Mnozí by v této situaci poslali telegram, nebo by úkolem dojet pro ni v záchvěvu velkorysosti pověřili služebného. Protože pokud tomu dobře rozuměla, měl pan D'Arcy na práci mnohem důležitější věci než si hrát na kurýra a držet ji za ruku.

– Děkuji, řekla, aniž by uhnul pohledem.

Neřekl nic, ale v jeho očích zasvítila světélka a lehce pokynul hlavou.

Zůstali tak několik okamžiků, pohled z očí do očí, jeho ruce přes její. A navzdory všemu rozrušení si téměř přála, aby se zastavil čas.

Zhruba uprostřed cesty, kdy vlak na delší dobu zastavil v nějaké stanici – zajisté kvůli sněhu –, zašeptal pan D'Arcy cosi, čemu Gabriella nerozuměla, a na chvíli se vzdálil.

– Vezměte si to a pijte, udělá se vám lépe, řekl, když se vrátil a podal jí kouřící sklenici.

Gabriella se neptala, oč se jedná. Snažila se sklenici uchopit do zkřehlých rukou.

– Děkuji.

Polkla doušek a ocenila vřelost horkého nápoje. Zaznamenala, že do něj přidal kapku alkoholu. V krku cítila příjemné mravenčení.

– Cítíte se lépe? zeptal se jemně a posadil se na sedadlo proti ní.

– Ano, děkuji, odpověděla, spíše automaticky, než že by o tom doopravdy přemýšlela. Znovu se napila.

Rychle si však uvědomila, že tomu tak skutečně je. Kombinace teplého nápoje a alkoholu měla na její nervy uklidňující účinek. Když dopila, neklid byl stále tu, úporný a záludný, ale ruce se jí už netřásly.

– Do cíle už mnoho nezbývá a pak budeme rychle na místě, informoval ji její společník a dopitou sklenici podal právě procházejícímu průvodčímu. Znovu se usadil proti ní.

Gabriella pokynula hlavou a lehce se usmála.

– Váš otec je v dobrých rukou, dodal. Moje guvernantka, Hélène, se o něj stará.

– Děkuji.

Prosím, ať to není nic vážného…

O hodinu později dorazili do Saumuru. Pan D'Arcy vzal beze slov Gabriellin kufr – od chvíle, kdy opustili knihkupectví, jí nedovolil jej nést – a vedl ji až téměř k východu z nádraží, kde je očekával mladý muž, opřený o malý čtvercový dostavník tmavé barvy. Do dostavníku byli přivázáni dva koně. Mladý muž byl velký a měl široká ramena, i když ne tak široká jako pan D'Arcy, všimla si Gabriella bezděky. V polostínu soumraku vypadali kaštanoví koně téměř černí. Mladík upíral pohled do dáli, jakoby pohroužen do myšlenek. Ze zasnění jej vytrhl až třetí kůň,

zpola schovaný za dostavníkem, který je zaslechl přicházet a začal ržát.

Když spatřil pana D'Arcyho, obrátil se k němu.

– Přivezl jsem vám také Tornáda, začal znenadání, když se k němu přiblížili. Myslel jsem, že byste ho tu raději měl, abyste se mohl vrátit se slečnou Villeneuve rychleji.

– Děkuji, Guillaume, odpověděl pan D'Arcy a obrátil se ke Gabrielle. Pojedete raději dostavníkem s Guillaumem, nebo na Tornádovi se mnou? Byla byste v suchu, ale na koni pojedeme rychleji, můžeme to vzít přes pole. Umíte nasedat na koně?

Mladá žena zavrtěla hlavou.

– Ale i tak raději pojedu s vámi na koni, upřesnila. Pokud to není příliš nepříjemné pro vás a těžké pro koně.

– Vůbec ne. Guillaume vám na zámek doveze zavazadla a vy pojedete se mnou. Nebude to příliš pohodlné, ale za půl hodiny budeme na zámku.

Přikývla na souhlas.

Guillaume vzal z rukou pana D'Arcyho její zavazadla a předal mu Tornádovy otěže. Se svou typickou málomluvností pomohl její společník Gabrielle nasednout na koně, zvedl ji, jako by nevážila víc než pírko, a pružně se vyšvihl za ni. Pak se obrátil ke Guillaumovi:

– Je ve voze deka?

– Ano, odpověděl mladík a z malého kufříku pod sedadlem kočího vytáhl těžkou vlněnou deku.

Pan D'Arcy ji ovinul kolem Gabrielliných ramen. Pronesl ke Guillaumovi ještě několik slov, kterým nerozuměla, jednou rukou ji uchopil kolem pasu a přitáhl blíž k sobě, do pravé ruky uchopil uzdu. Pak prudkým stisknutím pat pobídl koně ke cvalu.

Bylo to silnější než ona. Navzdory naléhavosti situace a obavám, které ji sužovaly, se nemohla ubránit rozrušení, které cítila z blízkosti jejich těl, přinejmenším stejnému rozrušení, jaké cítila při jejich prvním setkání, ne-li většímu.

I přes oblečení vnímala jeho hrudník natlačený na její záda. Jeho přítomnost ji celou pohlcovala. Jeho pevné paže ji spolu s dekou ovíjely a s každým trhnutím koně přitahovaly k sobě, aby nespadla, a přes veškerou její snahu přivolávaly prchavé obrazy ze snů, které po setkání s ním zcela opanovaly její spánek.

Kapitola pátá

Alexandra

zámek Ferté-Chandeniers
současnost

K zámku jsem přijela ani ne za pár minut. Zaparkovala jsem auto na krajnici a došla až k otevřené bráně u vstupu na panství. Za ní začínala široká štěrková cesta vinoucí se do jakéhosi hájku, kde za stromy mizela. Pátrala jsem po zařízení, kterým bych se ohlásila, ale marně. Nenašla jsem domácí telefon – ani cokoli, co by jej alespoň vzdáleně připomínalo.

– Pane Lagneli? zkoušela jsem volat jméno, které mělo podle mých průzkumů patřit majiteli zámku.

Jak se dalo čekat, nikdo mi neodpověděl.

Chvíli jsem váhala, ale hnána zvědavostí jsem nakonec proklouzla bránou a vydala se po cestě k zámku. Přitom jsem pravidelně volala majitelovo jméno. Prošla jsem rozlehlým hájem a najednou se přede mnou tyčil zámek v celé své kráse.

Holy macaroni… Jestli někdy vyhraju v loterii, koupím si zámek, jako je tenhle.

Uchvácená jsem pokračovala k obrovské kamenné stavbě. Zajisté, ze svého pátrání jsem na ten pohled byla víceméně připravená, ale až takto romantickou, snad přímo magickou

atmosféru jsem nečekala. Stál tam jako vystřižený z nějaké pohádky.

Stavba v sobě snoubila gotickou a romantickou architekturu. Její dominanty, čtvercové čtyřpatrové věže s vysokými dělenými okny, představovaly čtyři vrcholy velkého obdélníku s vnitřním nádvořím, které jsem ze svého místa nemohla vidět. Ve čtyřech rozích se nad cimbuřím tyčily malé kruhové věžičky, v minulosti pravděpodobně strážní věže. Zámek byl obehnán vodním příkopem a působil dojmem, jako by vystupoval z vod.

K průchodu ve čtvercové věži přede mnou vedl velký kamenný most klenoucí se přes vodní příkop. Vnitřní nádvoří zakrývala těžká železná mříž.

Udělala jsem pár kroků a v paměti mi vyvstalo několik kusých informací o dějinách tohoto zámku.

Byl postaven ve středověku a během Velké francouzské revoluce jej pobořili tzv. sansculoti. Od Napoleona ho koupil baron Henri Leroy ze Saint-Armand a zrekonstruoval ve stylu připomínajícím zámek Chambord. Jedné únorové noci roku 1900 byl poničen podruhé, tentokrát požárem, sotva několik měsíců po smrti posledního barona ze Saint-Armand. Požár nezničil pouze zámek, ale také bohatství, které v té době ukrýval. Vzácné tapiserie, nefritové sošky, orientální koberce, obrazy známých mistrů a obrovskou knihovnu čítající vzácná a drahocenná díla. Po této události zůstal zámek mnoho let pustý, neboť chyběly prostředky k jeho obnově. Nakonec jej vykoupila jedna banka a během světových válek upadl v zapomnění.

Dnes, téměř tisíc let od první výstavby, byl tento klenot francouzských dějin pouhým stínem své někdejší slávy, ruinou zarostlou vegetací. Ve spárách mezi kameny rostly květiny, z oken trčely větve, až se náhodný pozorovatel mohl ptát, zda uvnitř, přímo na kamení, nevyrostl les.

Mohli byste si myslet, že stojíte před zakletým zámkem Šípkové Růženky.

Jak smutné, pomyslela jsem si. Opravuji. Pokud vyhraju v loterii, koupím tenhle zámek a obnovím jeho zašlou slávu!

Během čekání na tuto opravdu vysoce nepravděpodobnou situaci jsem však stále potřebovala najít současného majitele. Doufala jsem, že mi pomůže pokročit v mém bádání. Pokračovala jsem v průzkumu, přešla kamenný most až k železné mříži. Stále jsem volala Érica Lagnela – bezúspěšně.

Zkusila jsem na mříž zatlačit, klepat na její vrchní část, ale zůstala zavřená a nikdo se neukázal.

S úšklebkem na rtech jsem váhala, co mám dělat. Uvědomovala jsem si, že z mé strany není příliš slušné sem takhle přijít, aniž bych se předem ohlásila, aniž bych dokonce věděla, zda tu vůbec pan Lagnel žije – vzhledem ke stavu zámku mi to náhle přišlo poněkud nepravděpodobné. Hnána zvědavostí a netrpělivostí jsem už ale nechtěla čekat a vydala se zkusit štěstí. A teď tu stojím s nepořízenou.

Za těchto okolností by pravděpodobně nejlepším řešením bylo vrátit se autem zpět a kontaktovat Érica Lagnela nepřímo. Neměla jsem jeho telefonní číslo, ale někde v Chandeniers bych jej mohla najít v telefonním seznamu. Možná jej zná i Marine a mohla by mi pomoct. Ano, nic lepšího teď nevymyslím.

Zatím jsem ale zůstávala na místě. Ještě jsem se úplně nerozhodla, že to vzdám.

Do prčic! Nesnáším, když se věci nevyvíjí tak, jak jsem předpokládala!

Byla jsem připravená vrátit se, ale nutkavá zvědavost mě donutila poněkud překročit meze. Nakonec… o čem majitel neví, to mu nemůže ublížit… A zdá se, že tu zcela jistě není… Zběžně jsem se rozhlédla, zda jsem opravdu sama, chytla jsem se železných mříží, stoupla si na špičky a natáhla krk, abych viděla na vnitřní nádvoří. Bez úspěchu. Musela bych mít vytahovací krk, abych něco vevnitř zahlédla.

Kruci.

Najednou jsem za sebou zaslechla hlasitý štěkot. Trhla jsem sebou, pustila se mříží a okamžitě se otočila právě včas, abych zahlédla obrovský tmavý stín vrhající se směrem ke mně se silou dělové koule, se štěkotem, který mi protrhával bubínky. Nestihla jsem si ani pořádně uvědomit, co se to vlastně děje, a ocitla jsem se na zemi, sukni vykasanou až ke stehnům, s tlamou obrovského bílého pitbula na můj vkus až příliš blízko u mé tváře. Na okamžik jsem si myslela, že mi zvíře rozcupuje tvář na kousky. Bez sebe strachy jsem se rozkřičela hrůzou, když náhle odněkud zazněl mužský hlas a zarazil štěkot:

–Maxi, ke mně!

Zvíře mě okamžitě nechalo být a vrátilo se ke svému pánovi, aniž by mi věnovalo jediný pohled. Radostně pobíhalo, jako by se vůbec nestalo, že mi před chvílí mohlo jediným kousnutím vyrvat srdce z těla. Nahlas jsem vydechla úlevou, s námahou se zvedla a držela se mříže, abych se neskácela. Srdce mi bušilo, nohy se mi třásly, trochu nešikovně jsem si urovnala sukni a halenku a snažila se vzpamatovat.

– Děkuji vám, pane, chtěla jsem…, začala jsem drmolit.

Ale muž mi nedovolil dokončit větu. Upřel na mě ostrý pohled a nepříliš laskavě pronesl:

– Mohu vědět, co děláte na mém pozemku?

Když jsem slyšela jeho hlas, musela jsem se zašklebit.

Zapomeňte na *Šípkovou Růženku*.

Ocitla jsem se v brlohu *Zvířete*.

Agresivní tón majitele pozemku jsem na oko ignorovala, vykouzlila svůj nejkrásnější úsměv, vykročila k němu a natáhla ruku.

– Vy jste pan Lagnel? Těší mě, že…

– Vy jste Američanka?

Strnula jsem překvapením.

– Ano, ale nemyslím, že je to podstatné. Jdu vás…

– Tohle je soukromý pozemek, přerušil mě.

– Ano, já vím.

– Vy Američané jste všichni stejní. Myslíte si, že vám všude všechno patří!

– A vy, pane, vy jste hulvát nejtvrdšího kalibru! Říká se, že Francouzi jsou arogantní, a teď vidím, že pověst nelhala! oponovala jsem mu zaníceně svou nejlepší francouzštinou.

A to prosím bez koktání. Bývá to naopak, ale když jsem rozčilená, vyjadřuji se v cizím jazyce lépe. Snaha tohoto muže přerušit mě, jakmile otevřu ústa, mě navíc opravdu začínala rozčilovat.

Moje odpověď jej musela překvapit, protože tentokrát strnul on a nepřestával se na mě upřeně dívat. Svýma překrásně modrýma očima, zaznamenala jsem bezděky.

Muž přede mnou byl pěkný na pohled, s hrubými rysy. Mohlo mu být asi třicet let, měl hranatou tvář, černé vlasy mu poletovaly všude kolem, jako by se vysmívaly gravitaci. Dále jsem registrovala vysoké lícní kosti, velmi rovný nos a na tváři mírné strniště. Oblečen byl do rozepnuté kostkované černo-červené košile a bílého trička. Jeho kalhoty jistě pamatovaly i lepší časy. Neměl nic společného s krasavci z časopisů, ale nedala se mu upřít jakási tajemná přitažlivost.

Ano, Éric Lagnel by mohl být neodolatelný… Nemít tak nadřazený a pohrdavý výraz.

– „Hulvát“, no vidíte to? odsekl s lehkým úsměvem. Dobře, takže ten hulvát vám teď přikazuje zmizet z jeho pozemku dřív, než zavolá policii a nechá vás odtud vyvést po dobrém, nebo po zlém. A věřte mi, nebudu váhat ani minutu.

Jiskry v jeho očích mi nedovolily o tom ani na okamžik zapochybovat.

Naposledy si mě změřil, otočil se na patě a vydal se po cestě pryč, jeho pes mu s visícím jazykem šel po boku. Bez váhání jsem vykročila za ním.

– Kdybyste se zastavil, na dvě minuty si mě vyslechl a věnoval pozornost tomu, co vám chci říct, mohli bychom se ke všemu postavit konstruktivněji!